

Arne Dahl

ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Ίσως ο πιο
ταλαντούχος απ' όλους
τους σκανδιναβούς
συγγραφείς.

Πέτρος Μάρκαρης
Τα Νέα (Βιβλιοδρόμιο)

Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας

μετάφραση: Γρηγόρης Κονδύλης

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Η Σουηδία απλώνεται εκεί κάτω. Σε μεγάλη απόσταση. Ο νεαρός άντρας βλέπει την επιμήκη ακτή γύρω στα δέκα χιλιόμετρα κάτω από τα πόδια του.

Μια εντελώς ανέφελη καλοκαιρινή μέρα. Φαίνεται όλη η Σουηδία, όλη η Σκανδιναβία. Επιστρέφει στην πατρίδα. Μόνο που η πατρίδα είναι κάτι άλλο τώρα.

Έχει έναν πόνο στο στομάχι.

Ο νεαρός άντρας προσπαθεί να καταλάβει. Προσπαθεί να καταλάβει καθετί νέο. Όλα όσα είχαν συμβεί. Κρατάει ένα πάκο χαρτιά, τα διαβάζει και προσπαθεί να καταλάβει τι σήμαινε η εβδομάδα του μεσοκαλόκαιρου.

Όλα όσα έφερνε μαζί της.

Όλα όσα μετάλλασσε.

Όλα όσα διευθετούσε.

Η ζωή μπορεί ακόμη να εκπλήσσει, σκέφτηκε έκπληκτος ο νεαρός άντρας. Έφυγα από εδώ αυτός που ήμουν και επιστρέφω άλλος από αυτόν που ήμουν. Και η πατρίδα είναι επίσης διαφορετική.

Επιστρέφει στα χαρτιά που κρατάει.

Και συνειδητοποιεί ότι τίποτα δεν τελειώνει. Ποτέ.

Ηχώρα όπου οι νύχτες γίνονται σκοτεινότερες κατά τη διάρκεια του σύντομου καλοκαιριού, σκέφτηκε εκείνη. Κι αυτή η χώρα είναι δική μου.

Ακριβώς αυτή η σκέψη ήταν απαγορευμένη.

Δεν πήγαινε άλλο. Δεν μπορούσε να συνεχιστεί αυτό. Απόψε, αυτή τη φωτεινή νύχτα του καλοκαιριού, θα γινόταν μια αλλαγή. Με τον έναν ή τον άλλο τρόπο.

Δεν ήθελε να βγει έξω και να εκτεθεί στη σκανδιναβική αγωνία της όμορφης καλοκαιρινής νύχτας. Εκείνος ο παράξενα όμορφος, ο υπέροχα οξύς πόνος που έφτανε μέχρι το μεδούλι.

Η μελαγχολία.

Όχι όμως ακόμη, όντως όχι ακόμη.

Έμεινε να κοιτάζει από το παράθυρο το οποίο έβλεπε προς το δρομάκι που οδηγούσε στην εξώπορτα. Σε μικρή απόσταση. Από το πλάι. Αλλά από απόσταση πάντως.

Ήταν σαν ένας πίνακας.

Και το μοναδικό στοιχείο της απεικόνισης ήταν το γυμνό, καθαρό φως του μεσοκαλόκαιρου.

Είναι δικό μου, σκέφτηκε εκείνη. Έφτασα στο σημείο να το αξίζω. Έχω δικαίωμα σε αυτό το φως. Γιατί αυτό με κάλεσε, αν μη τι άλλο.

Μετά δρασκέλισε έξω στη φωτεινή νύχτα.

Φωτεινή και καθάρια. Και κρύα. Στάθηκε ακίνητη για μια

στιγμή και άφησε τον εαυτό της να ριγής, να συναρπαστεί. Μέχρι που ρίγησε. Το ρίγος την έκανε να κινηθεί.

Σύντομα θα ερχόταν η φωτεινότερη νύχτα του χρόνου. Σύντομα οι νύχτες θα μεγάλωναν ξανά. Και αυτό δεν το έλεγες ακόμη καλοκαίρι. Όχι σοβαρά, τουλάχιστον. Κανέννας δεν μπορούσε να αποκαλέσει στα σοβαρά αυτή την παγωνιά καλοκαίρι.

Απλώς ήθελε να συνεχίσει τη ζωή της. Τη δική της ζωή. Αυτό ήταν όλο. Και δεν της επιτρεπόταν.

Νεντίμ. Την αγκάλιασε η θλίψη. Με όλη της τη δύναμη.

Αναγκάστηκε να σταματήσει. Η καρδιά της έγινε πάγος.

Νεντίμ. Ο αδελφός μου. Νεντίμ και Νάσκα. Μόνον έναν χρόνο διαφορά είχαν. Ήταν πάντα εκεί ο ένας για τον άλλο. Πάντα ο ένας στη διάθεση του άλλου. Όσο πιο κοντά γινόταν ο ένας στον άλλο. Τα μικρά αδέρφια.

Πόσο ίδιοι ήμασταν.

Αλλά όχι πια.

Συνέχιζε την πορεία της μέσα από τη γειτονιά με τις πολυκατοικίες που ήταν εντελώς άδεια από κόσμο. Η ώρα ήταν δύο και είκοσι τη νύχτα, μια νύχτα φωτεινή σαν μέρα. Σαν να είχε αδειάσει ο κόσμος. Άδειος από τα πάντα εκτός από το καθαρό, το πεντακάθαρο φως.

Και από την ίδια.

Νεντίμ, γιατί έπρεπε να γίνει αυτό που έγινε; Γιατί να μη σταματήσεις; Αυτό που ήθελα όλο κι όλο ήταν να ζήσω.

Η καταπίεση των καταπιεσμένων.

Νέο όνομα, νέο τηλέφωνο, νέα διεύθυνση, νέα πόλη – τίποτε από αυτά δεν στάθηκε αρκετό. Όλοι οι κόποι που έκανες για να με βρεις. Νεντίμ, δεν θα μπορούσε να το ερμηνεύσει κάποιος αυτό ως αγάπη; Μια διαστρεβλωμένη αδελφική αγάπη;

Η Στοχχόλημη έπρεπε να με είχε καταβροχθίσει, αλλά εσύ με βρήκες. Έφαχνες βελόνα στ' άχυρα, και τη βρήκες. Αλλά αυτή

η βελόνα θα σε καρφώσει. Εδώ πρέπει να προλάβεις να καρφώσεις πρώτος. Γιατί εδώ τα λόγια δεν φτάνουν. Αν και τα λόγια δεν έχουν σχέση με αυτό. Εκείνος δεν χρησιμοποιούσε τα λόγια κατ' αυτό τον τρόπο. Όπως σε κουβέντα. Όπως σε συζήτηση.

Το χτεσινοβραδινό τηλεφώνημα. Δεν θα έλεγες ότι ειπώθηκαν πολλά. Οι λέξεις ως μασκάρεμα. Ως εάν να έκανε κουβέντα.

«Πρέπει να συναντηθούμε, Νάσκα».

«Δεν με λένε Νάσκα. Ρόζα με λένε».

Φύτρωναν πολλά λουλούδια κατά μήκος των χαντακιών δίπλα στον δρόμο. Έκοψε ένα και το περιεργάστηκε. Ήταν μοβ και μύριζε παράξενα.

Εφτά ειδών λουλούδια κάτω από το μαξιλάρι και η νύχτα του μεσοκαλόκαιρου γινόταν μαγική. Όλες εκείνες οι περίεργες λέξεις: *Ανθίστε, κρίνα και κολομπίνες, ανθίστε, ρόδα κι αλισφακιά, άνθισε, υπέροχη μίνθη κατσαρή, άνθισε, της καρδιάς χαρά!*¹

Τι ήταν η κολομπίνη;

Μάλλον κάνουν και τα λουλούδια της ασφάλτου, σκέφτηκε εκείνη και χαμογέλασε στραβά. Έκοψε ένα μαραμένο μπλε λουλούδι. Πέντε ακόμα και οι επιθυμίες της θα εκπληρώνονταν, ο κόσμος θα μεταμορφωνόταν.

Η νύχτα θα γινόταν μαγική.

Κατά κάποιον τρόπο ήταν ήδη μαγική. Υπήρχε εκείνη η λαχτάρα. Ο κόμπος στο στομάχι. Το φως που έχανε τον δρόμο του στον λαιμό.

Μόνον ένα πράγμα αποδείκνυε ότι θα επιβίωνε τη νύχτα. Εκείνος ο μικρός και γελοίος ελβετικός σουγιάς στην τσάντα. Τον οποίο μάλιστα έπρεπε να ανοίξει προτού τον χρησιμοποιή-

1. Στίχος παραδοσιακού σουηδικού τραγουδιού. Πιστεύεται ότι, αν κάποια κοπέλα βάλει, τη νύχτα του μεσοκαλόκαιρου, εφτά είδη λουλουδιών, συγκεκριμένων βέβαια, κάτω από το μαξιλάρι της, θα δει τον άντρα που θα αγαπήσει και θα παντρευτεί. (Σ.τ.Μ.)

ήσει. Έκοψε άλλο ένα λουλούδι, ένα μάλλον χλωμό κίτρινο. Φυσικά και θα άνοιγε τον σουγιά. Μόλις θα μάζευε και θα έβαζε στην τσάντα της εφτά ειδών λουλουδία.

Όχι νωρίτερα πάντως.

Το στρατόπεδο προσφύγων στη Σκόνε. Αυτή ήταν έξι χρόνων, εκείνος εφτά. Μάθαιναν σουηδικά όσο περίμεναν. Αλλά πάνω απ' όλα κολυπούσαν. Στη μικρή λιμνούλα. Τα παγωμένα σουηδικά νερά. Επειδή αυτή –παρόλο που εκείνος δεν την άκουγε– έπρεπε να μιλήσει μαζί του, έπρεπε να του δώσει να καταλάβει. Ήταν πολύ σημαντικό να καταλάβει εκείνος και οι όμοιοί του. Η νεότερη γενιά. Αργά ή γρήγορα έπρεπε να ακούσουν.

Και επειδή εκείνος ήταν... ο αδελφός.

Έκοψε ένα περίεργο πορτοκαλί λουλούδι με ακανόνιστα πέταλα. Τέσσερα. Έπρεπε να μάθει τα ονόματά τους.

Τώρα είδε το σπίτι. Ήταν χαμηλότερο από τα άλλα. Ένα περίπτερο λέσχης. Μια αίθουσα συλλόγου. Φέρετρο.

Κοίταξε το ρολόι. Σύντομα θα ήταν δυόμισι. Η στιγμή του θανάτου.

Τότε την πλημμύρισε το άγχος. Της φάνηκε σαν να την έπνιγε, σαν να ανάγκαζε τη γλώσσα της να κάνει πίσω και να φράξει τον λαιμό της· δεν μπορούσε να ανασάνει καθόλου.

Δεν γινόταν.

Γιατί όδευε προς τον θάνατό της; Γιατί; Είχε τη δυνατότητα να τον εμποδίσει. Αυτός δεν ήταν που της είχε τηλεφωνήσει ακριβώς για να πάει να τον εμποδίσει; Μήπως δεν ήταν αυτό μια προσευχή, μια παράκληση που έλεγε: Σταμάτησέ με λοιπόν, δεν μπορώ να σταματήσω εγώ τον εαυτό μου, γενιές παραδόσεων με πιέζουν να σφίξω το μαχαίρι στο χέρι μου, δεν μπορώ να σταματήσω τον εαυτό μου.

Πρέπει να το κάνεις εσύ για μένα, Νάσκα, γι' αυτό σου τηλεφωνώ.

Όχι, Νεντίμ, εσύ πρέπει να εμποδίσεις τον εαυτό σου, εσύ πρέπει να κάνεις μόνος σου την επιλογή, εσύ ο ίδιος πρέπει να παραμερίσεις τους αιώνες και ν' αφήσεις να μπει φρέσκος αέρας μέσα σε αυτή τη μούχλα. Δεν μπορώ να το κάνω εγώ αυτό για σένα.

Οδεύω προς τον θάνατό μου επειδή σου έχω εμπιστοσύνη και πιστεύω ότι θα λογικευτείς. Ότι θα επιτρέψεις στα λόγια να ξαναγίνουν λόγια.

Αν και εκείνη ήταν που κρατούσε το μαχαίρι. Όσο εκείνος ο ελβετικός σουγιάς βρισκόταν κλειστός στην τσάντα της, τα επιχειρήματά της είχαν βάση. Μόλις θα τον άνοιγε και θα τον κρατούσε στο χέρι της, οι δηλώσεις της θα ήταν εντελώς διαφορετικές.

Ήταν μια πορεία δίκοπη.

Άρχισε ξανά το περπάτημα. Τα λουλούδια λιγότευαν γύρω της. Θα μπορούσε στ' αλήθεια να προλάβει να δρέψει εφτά ειδών λουλούδια; Θα έπρεπε να εμπιστεύεται μια σουηδική παράδοση;

Ούτε ήξερε αν το μικρό ροζ φυτό που ξεπεταγόταν από το λιθόστρωτο ανάμεσα στο πεζοδρόμιο και στον δρόμο μπορούσε να θεωρηθεί λουλούδι, αλλά το ξερίζωσε και το έβαλε μαζί με τα άλλα. Ήταν πέντε τώρα. Πέντε λουλούδια κάτω από το προσκέφαλο.

Αλλά ποιο προσκέφαλο;

Το προσκέφαλο στο φέρετρο;

Είχε φτάσει στο χαμηλό περίπτερο του συλλόγου. Δεν έβλεπε ούτε ένα λουλούδι, τουλάχιστον μέχρι εκεί που έφτανε το βλέμμα της. Ούτε καν στα παρτέρια. Σαν να σήμαινε ότι δεν έπρεπε να φτάσει στον τελικό της προορισμό.

Είδε το άνοιγμα στο κτίσμα, την καμάρα προς την πίσω αυλή. Το σημείο συνάντησης. Ούτε ένας ήχος, καμία κίνηση, μόνο το καθαρίο, διαβρωτικό φως της νύχτας.

Μια όμορφη νύχτα για θάνατο.

Έφτασε στη γωνία. Στάθηκε για λίγο ακουμπώντας στον τοίχο. Κοίταξε κάτω, στα πόδια της. Ένα μικρό κόκκινο λουλούδι ξεπεταγόταν από την ασφαλτο ανάμεσα στα αθλητικά της παπούτσια.

Το πήρε και χαμογέλασε αδύναμα. Έξι είδη τώρα, σκέφτηκε και έστριψε στη γωνία. Αυτό είναι που λένε «παραλίγο».

Εκείνος καθόταν σ' ένα παγκάκι λίγο πιο πέρα στον πίσω κήπο. Καθόταν έχοντας την πλάτη προς το μέρος της, σκυφτός και με το πρόσωπο στραμμένο κάτω στα γόνατά του. Λες και όλα τα βάρη του κόσμου πίεζαν τους ώμους του προς τη γη.

Προχώρησε αθόρυβα. Δεν κρατούσε κανέναν ελβετικό σουγιά, μόνον έξι διαφορετικά λουλούδια σ' ένα πένθιμο μπουκέτο.

Ήταν αυτή η ίδια το όπλο. Η παρουσία της. Όλα εκείνα στα οποία η παρουσία της θα μπορούσε να απευθυνθεί. Αυτό ήταν το όπλο της, το μοναδικό της όπλο.

Ήταν σχεδόν δίπλα του. Εκείνος παρέμεινε καθισμένος, δεν έκανε ρούπι. Το βάρος φαινόταν τιτάνιο.

Σύντομα θα στρεφόταν προς το μέρος της. Το μαχαίρι θα άστραφτε στο χέρι του. Αυτή θα ήταν η αποφασιστική στιγμή.

«Νεντίμ;» έκανε εκείνη χαμηλόφωνα.

Εκείνος δεν απάντησε. Απλώς καθόταν και φαινόταν κουρασμένος έως θανάτου.

«Νεντίμ;» έκανε εκείνη ξανά, λίγο δυνατότερα, και έβαλε το χέρι της στον ώμο του.

Απαλά, πολύ απαλά.

Τότε εκείνος έπεσε μπροστά.

Το αόρατο βάρος τον σώριασε πάνω στην ασφαλτο. Εκείνος έπεσε μονοκόμματα, βαριά, αδέξια.

Τα μάτια του στραμμένα στον φωτεινό καλοκαιρινό ουρανό. Με μαύρες σακούλες από κάτω. Σαν να μην είχε κοιμηθεί εδώ και μήνες.

Τώρα θα κοιμόταν μια αιωνιότητα.

Εκείνη κοίταξε τον αδελφό της. Στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι με πλατιά λάμα. Δεν άστραφτε.

Το λευκό πουκάμισο ήταν κατακόκκινο.

Σε μια κουμπότρυπα υπήρχε ένα μικρό μπλε-μοβ λουλούδι. Φαινόταν σαν μια υπέροχα σχηματισμένη καμπάνα. Όταν το πήρε και το έβαλε μαζί με τα άλλα στο μπουκέτο, θυμήθηκε ξαφνικά ότι ήξερε όντως πώς το έλεγαν. Τώρα τελευταία το είχε μάθει.

Ακουιλέγια.

Και η ακουιλέγια είναι το ίδιο πράγμα με την κολομπίνα.

Εντελώς ήρεμα άνοιξε την τσάντα της και έβαλε το μπουκέτο με τα εφτά λουλούδια δίπλα στον κλειστό ελβετικό σουγιά.

Έπειτα έκλεισε την τσάντα.

Έμεινε εντελώς σιωπηλή για λίγο. Ανάσανε.

Και από κάποια βάθη που πίστευε ότι είχαν εξαφανιστεί προ αμνημονεύτων ετών, ξεπήδησε ένα κλάμα που ενώθηκε με το σουηδικό φως της νύχτας του μεσοκαλόκαιρου κι έγιναν αντάμα θρήνος και μοιρολόι που ξεπερνούσε τα ανθρώπινα όρια.

[Ο Arne Dahl έγραψε ένα από τα καλύτερα αστυνομικά μυθιστορήματα της εποχής μας.] DIE ZEIT

Φωτεινές σουηδικές νύχτες καλοκαιριού: Μια πολωνή νοσοκόμα, που εργάζεται προσωρινά στη Σουηδία, δολοφονείται άγρια με ένα τσεκούρι. Ένας παραγωγός τηλεοπτικών ριάλιτι πυροβολείται από έναν απαυδισμένο τηλεκριτικό. Ένα οικογενειακό έγκλημα τιμής παίρνει απροσδόκητη τροπή.

Οι ύποπτοι συλλαμβάνονται, τα κίνητρά τους είναι προφανή, αλλά η ενοχή τους δεν είναι ξεκάθαρη. Όσο η έρευνα προχωρά, η Ομάδα Άλφα συνδέει τις υποθέσεις μεταξύ τους. Τότε κάτι μεγαλύτερο αρχίζει να σχηματίζεται. Για άλλη μια φορά τα επίλεκτα μέλη της σουηδικής αστυνομίας καλούνται να βάλουν τα κομμάτια ενός παζλ στη θέση τους. Όμως η εικόνα που θα σχηματιστεί θα αφήσει άφωνους ακόμα και τους πιο πεπειραμένους αστυνομικούς.

Η ΕΚΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΑΛΦΑ

[Οι ιστορίες της Ομάδας Άλφα γίνονται συνεχώς καλύτερες. Στο *Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας* η έξυπνη πλοκή συνδυάζεται με τη δηκτική κοινωνική κριτική. Ο Dahl πλαισιώνει τη δράση με ένα από πλέον σαγηνευτικά λογοτεχνικά έργα παγκοσμίως και τη δένει με τη γοητευτική παράδοση του σουηδικού μεσοκαλοκαιριού... το αποτέλεσμα είναι ένα από τα καλύτερα αστυνομικά βιβλία που έχω διαβάσει.] SKÅNSKA DAGBLADET

ISBN 978-618-03-0424-4

9 786180 304244

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80424

**APPLICATION
METAIXMIO NOIR
(MONO ΓΙΑ IPAD)**